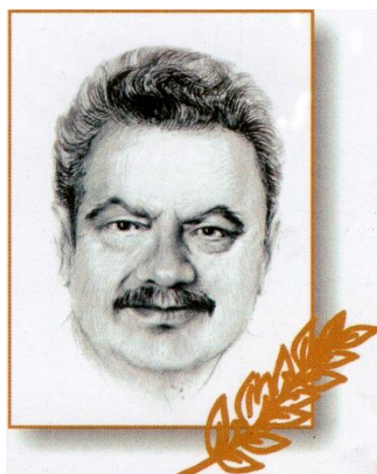

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
РІВНЕНСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ ГУМАНІТАРНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
Філологічний факультет
Кафедра української мови імені професора К. Ф. Шульжука

ЛІНГВІСТИЧНІ СТУДІЇ МОЛОДИХ ДОСЛІДНИКІВ

Збірник наукових праць

Випуск 13

Рівне – 2023

УДК: 81. Л 59
ББК: 81.2 Укр.

Затверджено до друку вченою радою Рівненського державного гуманітарного університету (протокол № 10 від 28 вересня 2023 року)

Рецензенти:

Лесюк М. П., доктор філологічних наук, завідувач кафедри слов'янських мов Прикарпатського національного університету імені В. Стефаника;

Ніколасенко Л. І., кандидат філологічних наук, старший науковий співробітник відділу слов'янських мов Інституту мовознавства імені О. О. Потебні;

Деменчук О. В., доктор філологічних наук, професор, завідувач кафедри романо-германської філології Рівненського державного гуманітарного університету.

Редакційна колегія:

Адах Н. А., канд. філол. н., доцент кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ (*заст. гол. ред.*);

Архангельська А. М., докт. філол. н., професор кафедри славістики (секція україністики) Університету ім. Ф. Палацького в Оломоуці (Чеська Республіка);

Вокальчук Г. М., докт. філол. н., професор кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ;

Вокальчук Є. Л., канд. пед. н., доцент, завідувач навчально-методичного кабінету Рівненського економіко-технологічного коледжу НУВГП;

Волос Н. П., канд. філол. н., доцент кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ (*гол. ред.*);

Гаврилюк Н. В., канд. філол. н., доцент кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ (*заст. гол. ред.*);

Кірілкова Н. В., канд. філол. н., доцент кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ;

Кузьмич О. О., канд. філол. н., доцент кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ;

Максимчук В. В., канд. філол. н., доцент, завідувач кафедри української мови і літератури НУ «Острозька академія»;

Медведь В.В., здобувач ступеня в/о PhD кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ;

Мороз Л. В., канд. філол. н., професор, завідувач кафедри іноземних мов РДГУ;

Ніколайчук Г. І., канд. пед. н., професор, декан філологічного факультету РДГУ;

Ричагівська Ю. Є., канд. філол. н., доцент кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ (*заст. гол. ред.*);

Совтис Н. М., докт. філол. н., професор, завідувач кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ;

Шкарбан Т. М., канд. філол. н., доцент кафедри української мови імені проф. К. Ф. Шульжука РДГУ.

Л 59 **Лінгвістичні студії молодих дослідників**: Збірник наукових праць. Рівне : РДГУ. Вип. 13. 2023. 226 с.

До збірника увійшли статті студентів і магістрантів, аспірантів, кандидатів і докторів філологічних наук. У працях розглянуто актуальні питання граматики сучасної української мови, лексикології, неології, лінгводидактики.

Для викладачів, аспірантів, студентів-філологів, учнів шкіл.

Відповідальна за випуск – канд. філол. наук, доцент Н. П. Волос.

Видання здійснено в межах наукового проєкту кафедри української мови імені професора К. Ф. Шульжука Рівненського державного гуманітарного університету «Лінгвістичні студії молодих дослідників».

Власюк Іванна

(Науковий керівник – Совтис Н. М., доктор філологічних наук, професор)

АНАЛІЗ ІСТОРІЇ БІЛІНГВІЗМУ В УКРАЇНІ ТА ВПЛИВ ІСТОРИЧНИХ ПОДІЙ НА ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ СИТУАЦІЇ

У статті розглянуто мовну історію України, пов'язану з різними етапами володіння та впливом різних культурних і мовних традицій. Спеціальна увага приділяється процесу білінгвізму в Україні, що є наслідком тривалої монокультурної асиміляції. Стаття пропонує розділити історію білінгвізму в Україні на чотири етапи. Аналіз цих етапів допомагає краще розуміти розвиток мовних стереотипів та змін у мовних практиках українського народу.

Ключові слова: мова, білінгвізм, двомовність, мовна політика.

The article examines the linguistic history of Ukraine, intertwined with various stages of dominion and the influence of diverse cultural and linguistic traditions. Special attention is devoted to the process of bilingualism in Ukraine, a result of protracted monocultural assimilation. The article proposes dividing the history of bilingualism in Ukraine into four stages. Analysis of these stages aids in a better understanding of the development of linguistic stereotypes and shifts in linguistic practices among the Ukrainian people.

Key words: language, bilingualism, bilingual, language policy.

Постановка проблеми. Україна має довгу і складну історію, пов'язану з контактами між народами та впливом культурних та мовних традицій. Двомовність, що існує в Україні, є результатом тривалого процесу монокультурної асиміляції, тимчасовим перехідним етапом від української одномовності до російської одномовності. Здобуття державної незалежності

спинило цей рух десь на середині відстані. Хоча деякі невизначені і нерішучі позиції залишаються й донині.

Наша мета – встановити основні причини та наслідки виникнення білінгвізму, розглянути основні етапи двомовності, проаналізувати сучасні тенденції українсько-російського білінгвізму.

Білінгвізм (синонім *двомовність*) є наслідком міжмовних контактів. Уперше термін «мовні контакти», запропонований А. Мартіне, почали вживати в лінгвістиці після появи у 1953 році книги У. Вайнрайха «Мовні контакти», що стала своєрідним підсумком численних довготривалих дискусій навколо проблеми взаємодії мов.

Історія білінгвізму в Україні охоплює різні етапи, відображаючи розвиток мовних стереотипів та змін у мовних практиках українського народу, тому ми пропонуємо розділити історію білінгвізму в Україні на чотири етапи.

Першим етапом історії білінгвізму в Україні був період до XVII століття, коли на території України проживали різні етнічні групи, що мали свої мовні та культурні традиції. Варто звернути увагу на функціонування руської мови як офіційної у Великому князівстві Литовському. На жаль, згодом українська мова втрачає офіційний статус, але залишається домінуючою у повсякденному житті населення. Разом з тим, різні етнічні групи, такі як поляки та литовці, мали вплив на розвиток мовної ситуації в регіоні, що відобразалося у використанні польської та литовської мов у державному та культурному житті.

Другий етап історії білінгвізму в Україні пов'язаний із перебуванням українських земель під впливом польської та австрійської імперій у XVIII-XIX століттях. У цей час польська мова стала домінуючою мовою в елітних кругах та в державному житті, а українська мова знаходилась на маргінесі. Водночас українська мова була широко вживана в повсякденному житті населення та мала значний вплив на формування національної свідомості українців.

На думку Н. Совтис, українсько-польський білінгвізм у регіональному та тривалому контексті проявлявся на території Галичини, Буковини та Закарпаття, які належали до Австро-Угорської імперії у другій половині XIX – початку XX століття. Мовне питання в цих регіонах було одним з найважливіших для місцевого населення, хоча політична ситуація була різною. Уряди країн, які контролювали українські землі в цей період, свідомо обмежували функціонування української мови, вважаючи це необхідною передумовою для подальшої інтеграції цих земель. У більшості шкіл Східної Галичини викладання велося польською, у Північній Буковині – німецькою, а на Закарпатті – угорською мовами. Україномовні заклади освіти на Галичині перетворювалися на школи з польською мовою викладання, а українські гімназії ставали утраквістичними (двомовними), що сприяло розповсюдженню колективного білінгвізму [4].

Також можна відзначити, що з XVI століття впродовж трьох наступних століть багато українських письменників, звертаючись до польської літератури, писали свої твори польською мовою. Мова іде про таких письменників, як С. Косів, І. Оксенович-Старушич, І. Гізель, І. Галятовський, Т. Прокопович, С. Яворський, Л. Баранович і багатьох інших, які були також викладачами Києво-Могилянської колегії.

Зв'язки між українською та польською літературами отримали особливе значення в романтичний період, і в польській літературі контакт двох культур був складним і багатогранним. Наприклад, варто згадати про співпрацю письменників польської групи «Ziemia» (А. Беловський, Л. Семенський, І. Дунін-Борковський) та української групи «Руської трійці» (М. Шашкевич, Я. Головацький і І. Вагилевич), які мали спільний інтерес до українського фольклору та його дослідження. Українська література також мала численні приклади двомовності. Наприклад, є польськомовна творчість письменників з польсько-українського прикордоння таких, як Т. Падура, Л. Венглінський та інші. Однак вибір писати польською мовою західноукраїнськими

письменниками часто супроводжувався контрверзними оцінками і розглядався як мовне та національне зрадянство [4].

Третій етап: після Першої світової війни та революції 1917 року українські землі стали частиною Російської Республіки, а пізніше СРСР. У цей період російська мова отримала статус домінуючої мови в офіційній сфері, освіті та масовій комунікації, але українська мова все ще зберігала свою роль у побутовому спілкуванні.

Тоді ідеологи русифікаторської політики сплановано повели наступ на українську мову через нав'язування думки про те, що українська і російська мови є спорідненими, і спрямували зусилля на розмивання меж між ними. Було запущено механізм знищення самобутніх рис української мови. Відомий мовознавець Ю. Шевельов оцінював ці дії керівництва державою так: «Урядове втручання взагалі, а в даному випадку з боку уряду, опанованого росіянами, у внутрішні закони мови були радянським винаходом і новиною. Ні поляки, ні румуни, ні чехи до цього не вдавалися, як і не вдавалася царська адміністрація дореволюційної Росії. Вони всі обмежувалися на заходах зовнішнього тиску: забороняли вживати українську мову прилюдно, цілковито або частково; накидали державну мову через освітню систему; зваблювали українців своєю культурою і можливістю кар'єри; переселяли їх на неукраїнські території, а українські землі заселяли членами панівної нації тощо» [5].

Мовна політика держави спрямована була на знищення в масовій свідомості у неросійських народів СРСР концепції «рідної мови». З початком 1963 року Київський державний університет імені Т. Шевченка, а також Інститут мовознавства імені О. Потебні АН УРСР, провели спільну конференцію з питань культури української мови. Учасники цієї конференції рішуче відхилили теорію двомовності та вимагали утвердження української мови в усіх сферах державного і громадського життя, зокрема у школах, університетах, закладах професійної освіти і дошкільних закладах. У цій конференції взяли участь понад тисяча осіб. Вона перетворилася на відкритий

акт протесту проти русифікаторської політики тогочасного політичного керівництва. Найпоширенішою формою вираження протесту проти русифікації України стали листи, які керівники УРСР та СРСР отримували від представників української інтелігенції, зокрема І. Світличного, М. Коцюбинської, З. Франко, Є. Сверстюка, Б. Антоненко-Давидовича, В. Стуса, А. Горської та ін. [7].

Законодавчі документи СРСР і УРСР того періоду, зокрема прийнятий Верховною Радою УРСР у квітні 1959 року Закон «Про підсилення зв'язку школи з життям та подальший розвиток системи народної освіти в Українській РСР», фіксували норму, згідно з якою навчання в українських школах проводилося мовою, якою розмовляли учні, і вибір мови навчання здійснювався за власним бажанням. Батьки мали право вирішувати, у яку саме школу віддавати та на якій мові навчати своїх дітей. У контексті гегемонії ідеї зближення і об'єднання націй цей акт став інструментом для національного рівняння та русифікації української освіти. Внаслідок цієї політики було можливо навчатися в Україні, не вивчаючи українську мову [7]. На межі 50-60-х рр. українська мова як мова навчання стала прерогативою сільських шкіл. Відсоток учнів, що навчалися українською мовою у містах, падав з геометричною прогресією, наприклад: м. Вінниця – 49 %, м. Хмельницький – 42,2 %; м. Житомир – 36,5 %; м. Запоріжжя – 23,8 %; м. Луганськ – 5,2 % [6].

У наступні роки скорочення україномовних шкіл не припиняється, процеси росіянізації з боку Міністерства освіти України набувають системного характеру. Про це свідчать документи, зокрема, доповідна записка до ЦК КПУ і Ради Міністрів УРСР «Про заходи по поліпшенню викладання російської мови у школах Української РСР», яка була підготовлена 23 січня 1960 р. [6]. Внаслідок такої політики у 1960/61 н. р. школи з українською мовою навчання охоплювали 68,7 % учнів, а в 1970/71 н. р. – 60,4 %; 1976/77 н. р. – 57,8 %. Відповідно, російською мовою навчалася – 30,4 %, 38,8 %, 41,3 %. За 1960–1980 рр. кількість українських шкіл зменшилася на 8,7 тис. [2]. Наприкінці 80-х рр. у містах Донецьку, Луганську, Чернігові, Сімферополі,

Миколаєві не залишилося жодної українськомовної школи, в інших містах відбулося різке скорочення українськомовних навчальних закладів: у Запоріжжі – 1, Кропивницькому – 4, Одесі – 3, Харкові – 2, Черкасах, Херсоні – по 5 і тільки у Львові – 66, Тернополі – 20, Івано-Франківську – 18 [3].

Напередодні проголошення незалежності України більшість населення України вільно володіла українською та російською мовою. Російською мовою вільно володів дещо більший відсоток населення, ніж українською, тобто рівень росіянізації українського населення неухильно зростав.

Четвертим етапом історії білінгвізму в Україні – став час після отримання незалежності в 1991 році. Тоді Україна здійснила політику підтримки та розвитку української мови. У цей період українська мова отримала статус державної мови, але російська мова залишається мовою широкого використання, особливо у великих містах та регіонах з багатою російськомовною спільнотою. Водночас питання написання творів нерідною мовою не втрачало своєї актуальності впродовж ХХ та початку ХХІ сторіччя. Упродовж цього періоду спостерігалось активне видання творів російською мовою українськими письменниками, з обґрунтуванням про більшу доступність широкому загалу.

Утім, ситуація змінилась із початком повномасштабного вторгнення російської федерації на територію України. Зараз засвідчуємо загальну тенденцію до національної свідомості. Українські письменники показують, що поважають свою культуру та мову, та прагнуть до її збереження та розвитку, відшаровуючи тези щодо масовості та доступності російської. Процес кардинальних змін мовної ситуації, на який зазвичай ідуть десятиліття, через війну суттєво пришвидшився.

Якщо до 24 лютого 2022 року в побуті зазвичай розмовляли російською мовою (56 %), а українською 43 % респондентів, то зараз картина протилежна – державну мову використовує 61 % опитаних. Про це свідчать результати восьмої хвили опитування, проведеного 24–25 квітня 2023 року дослідницькою компанією Gradus Research. Компанія Gradus Research в межах восьмої хвили

дослідження – 24–25 квітня 2023 року – провела опитування українців про те, якою мовою вони зараз спілкуються в повсякденному житті. Анкету у спеціальному мобільному додатку заповнили 1 тис. респондентів. За даними опитування, найбільший приріст частки українськомовного населення спостерігається на Півдні та у Києві – плюс 23 %, а також на Сході – плюс 19 % [1].

У сучасний період розвитку людської цивілізації інтенсивний контакт мов і культур призводить до зростання впливу багатьох мов на функціональному і географічному рівнях. Цей процес породжує значущу проблему білінгвізму. Особливий інтерес викликає аналіз проблеми двомовності в Україні, яка була актуальною впродовж багатовікової історії і є актуальною на сучасному етапі. Погоджуючись із тим, що основною причиною двомовності України в історичному аспекті була монокультурна асиміляція як спадщина колишніх імперського та тоталітарних режимів, водночас наголошуємо, що завдання забезпечення національної безпеки і сталого розвитку нації вимагає рішучої зміни вектора мовної політики, зокрема, у питаннях білінгвізму.

Висновки. Отже, Україна має складну історію, пов'язану з різними етапами державного володіння та впливом різних культурних і мовних традицій. Двомовність, що існує в Україні, є результатом тривалого процесу монокультурної асиміляції. Історія білінгвізму в Україні охоплює різні етапи, які відображають розвиток мовних стереотипів та змін у мовних практиках українського народу. Ці етапи включають у себе період до XVII століття, добу польської та австрійської імперій, а також взаємодію між українською та польською культурою в романтичний період, радянський період та період незалежності України. Вивчення цих етапів допомагає краще розуміти історію та розвиток білінгвізму в Україні.

Література

1. Gradus Research. Восьма хвиля дослідження «Суспільно-політичні настрої під час повномасштабного вторгнення військ російської федерації на територію України» [Електронний ресурс]. *Gradus*. 2023. URL: <https://gradus.app/uk/open-reports/wartime-survey-ukrainian-society-eighth-wave/>.
2. Бойко О. Історія України: Навч. посібник. 3-тє вид., випр., доп. Київ : Академвидав. 2007. 688 с.
3. Крип'якевич І. Історія України, 2-ге вид., перероб. і доп. / [ред. і упоряд. Є. Гринів]. Львів : Меморіал. 1991. 352 с.
4. Совтис Н. М. Білінгвізм як результат міжмовних контактів: причини виникнення та наслідки функціонування. *Наукові записки Національного університету «Острозька академія»*. Сер. : Філологічна. 2013. Вип. 38. С. 273–275.
5. Шевельов Ю. Українська мова в першій половині двадцятого століття (1900–1941). Стан і статус. *Сучасність*. 1987. С. 263–264.
6. Шевчук Ж. Мовна політика в Україні (кінець 50-х – початок 1990-х рр. ХХ ст.) : дис. на здобуття наук. ступеня канд. іст. наук. за спец.: 07.00.01. – Історія України. Київ. 2001. 178 с.
7. Ярмоленко М. Мовна політика УРСР у 40–80-х рр. ХХ століття. *Наукові записки Інституту політичних і етнонаціональних досліджень ім. І.Ф. Кураса НАН України*. Київ. 2013. Вип. 3 (65). С. 365–377.

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1

ДИНАМІКА ГРАМАТИЧНОГО ЛАДУ УКРАЇНСЬКОЇ ТА
ІНШИХ СЛОВ'ЯНСЬКИХ МОВ

- Волос Наталія, Воробієвська Яна. ОСОБЛИВОСТІ СИНТАКСИЧНО-СТИЛІСТИЧНОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ МОВИ ТВОРІВ ІРЕНИ КАРПИ..... 4
- Гуменюк Яніна. ЗВЕРТАННЯ У ПОЕТИЧНІЙ ТВОРЧОСТІ ПАВЛА ГІРНИКА.....13
- Дубенчук Аліна, Мельник Наталія. СКЛАДНОПІРЯДНЕ РЕЧЕННЯ В МОВОСТИЛІ ЮРІЯ ВИННИЧУКА: СТРУКТУРА, СЕМАНТИКА.....21
- Саджайя Діана. ПОВТОР ЯК СИНТАКСИЧНО-СТИЛІСТИЧНА ДОМІНАНТА В ПОЕЗІЇ ВАСИЛЯ СТУСА.....27
- Шкарбан Тамара, Сачковська Юлія. СИНТАКСИЧНІ ПАРАМЕТРИ ПРОЗИ ДАРИ КОРНІЙ.....34

РОЗДІЛ 2

ЛЕКСИЧНА СИСТЕМА МОВИ В ЇЇ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКАХ ТА ІНДИВІДУАЛЬНИХ
ВИЯВАХ

- Бортнік Віра. ОСОБЛИВОСТІ ВЖИВАННЯ НАЗВ ОСІБ ЧОЛОВІЧОЇ І ЖІНОЧОЇ СТАТІ В МОВІ СУЧАСНИХ МЕДІА.....44
- Веремчук Ольга. ОСОБЛИВОСТІ СТИЛІСТИЧНОЇ ТРАНСПОЗИЦІЇ ЕКОНОМІЧНИХ ТЕРМІНІВ.....49
- Власюк Іванна. АНАЛІЗ ІСТОРІЇ БЛІНГВІЗМУ В УКРАЇНІ ТА ВПЛИВ ІСТОРИЧНИХ ПОДІЙ НА ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ СИТУАЦІЇ.....56
- Володько Анастасія. МЕТАФОРА В ПІСЕННИХ ТЕКСТАХ АНДРІЯ КУЗЬМЕНКА.....64
- Дячук Вікторія, Шкарбан Тамара. ЕМОЦІЙНО ЗАБАРВЛЕНА ЛЕКСИКА ЯК ОЗНАКА ІДЮСТИЛЮ ОКСАНИ ЗАБУЖКО.....70
- Кравець Євгенія. ЛЕКСИКО-СТИЛІСТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АВТОРСЬКОГО СТИЛЮ М. ВІНГРАНОВСЬКОГО (НА МАТЕРІАЛІ ПОВІСТЕЙ «СІРОМАНЕЦЬ», «ПЕРВІНКА», «КІНЬ НА ВЕЧІРНІЙ ЗОРІ»).....76
- Кузьмич Оксана, Муляр Тетяна. СТИЛЕТВІРНА Й ТЕКСТОТВІРНА РОЛЬ ІНШОМОВНОЇ ЛЕКСИКИ В РОМАНІ В. ЛИСА «СТОЛІТТЯ ЯКОВА».....83
- Лясковська Аліна. ПЕРЕКЛАДИ ТВОРІВ С. ЛЕМА УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ....92

Ричагівська Юлія, Захарчук Ольга. ХУДОЖНІ ФУНКЦІЇ ДІАЛЕКТИЗМІВ У РОМАНІ ВАСИЛЯ ШКЛЯРА «ТРОЩА».....100

Совтис Наталія, Цапук Ангеліна. ЗАСОБИ РЕАЛІЗАЦІЇ КОНЦЕПТУ «ІСТОРИЧНА ПАМ'ЯТЬ» У ХУДОЖНЬОМУ ОСМИСЛЕННІ ТЕМИ ВІЙНИ (НА МАТЕРІАЛІ ТВОРЧОСТІ ЛІНИ КОСТЕНКО).....105

Стельмах Антоніна. ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТОК ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЇ ЯК НАУКИ.....117

Шершун Богдана. ХУДОЖНІСТЬ ПОЕТИЧНОГО ТЕКСТУ ЯК ДЖЕРЕЛО СТИЛІСТИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ.....124

РОЗДІЛ 3

НЕОЛОГІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ: ІНДИВІДУАЛЬНО-АВТОРСЬКИЙ І ЛІНГВОКУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ВИМІРИ

Адах Наталія, Котович Мар'яна. СТРУКТУРНО-СЕМАНТИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ІНДИВІДУАЛЬНО-АВТОРСЬКИХ ІМЕННИКІВ ПАВЛА ВОЛЬВАЧА.....139

Вокальчук Євген, Парницька Ірина, Хом'якова Марта. МАТЕРІАЛИ ДО «СЛОВНИКА УКРАЇНСЬКОГО СПРОТИВУ (НЕОЛОГІЯ ДОБИ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ 2014–2023 РОКІВ)».....147

Дрегель Тетяна. НЕОЛОГІЗМИ: ПРОБЛЕМИ ВИЗНАЧЕННЯ І КЛАСИФІКАЦІЇ.....156

Кулик Ірина. НЕОЛОГІЯ СУЧАСНИХ ПОЕТІВ УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ.....163

Лобач Валерія. НЕОЛОГІЗМИ ДОБИ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ 2014–2023 РОКІВ...169

Нагорна Юлія. СЛОВОТВІРНІ ОСОБЛИВОСТІ ІНДИВІДУАЛЬНО-АВТОРСЬКИХ НОВОТВОРІВ У ТЕКСТАХ УКРАЇНСЬКОЇ ПОСТМОДЕРНОЇ ПРОЗИ.....179

Нивчик Зоряна. ЛЕКСИКОГРАФІЧНИЙ ОПИС НЕОЛОГІЗМІВ ДОБИ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ 2014–2023 РОКІВ (словникові матеріали).....186

Савицька Катерина. СЛОВОТВОРЧІСТЬ ВАЛЕНТИНИ ЛЮЛІЧ ТА НАТАЛІЇ ДЕМЕДЮК ДОБИ РОСІЙСЬКОЇ АГРЕСІЇ 2014-2023 РР. (ЛЕКСИКОГРАФІЧНИЙ АСПЕКТ).....204

РОЗДІЛ 4

МОВНА ОСВІТА Й КУЛЬТУРА МОВЛЕННЯ

Коваль Марина. ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРНЕТ-ТЕХНОЛОГІЙ ПІД ЧАС ФОРМУВАННЯ СОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ.....210

Колеснікова Юлія. МОВНА ОСВІТА І КУЛЬТУРА МОВИ ЯК СКЛАДОВІ КУЛЬТУРНОЇ ДЕОКУПАЦІЇ ДОНБАСУ В КОНТЕКСТІ ІСТОРИЧНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНУ.....	215
ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРІВ.....	221
ЗМІСТ.....	223

Наукове видання

ЛІНГВІСТИЧНІ СТУДІЇ МОЛОДИХ ДОСЛІДНИКІВ

Збірник наукових праць «Лінгвістичні студії молодих дослідників»

Випуск 13

Головний редактор *Волос Н. П.*

Заступники головного редактора *Адах Н. А., Гаврилюк Н. В., Ричагівська Ю. Є.*

Відповідальна за випуск *Волос Н. П.*

У дизайні обкладинки використано портрет професора К. Ф. Шульжука (автор – О. Г. Сорока)

Лінгвістичні студії молодих дослідників: Збірник наукових праць. Рівне : РДГУ. Вип. 13. 2023. 226 с.

Linguistic Studies of Young Researchers: A Collection of Scientific Works. Rivne : RSHU. Vol. 13. 2023. p.226.

The collection includes articles of students and masters, postgraduates, candidates and doctors of philological sciences. The works dealt with topical issues of the grammar of the modern Ukrainian language, lexicology, neology, linguocultural and comparative studies.

It is intended for teachers, postgraduates, students of philology, schoolchildren.

Адреса редколегії:

кафедра української мови імені професора К. Ф. Шульжука
Рівненського державного гуманітарного університету, вул. Пластова, 31, м. Рівне, 33000.